

אָמָה וּוְדָהָאֵז הַיִּתֵּה יָפָה, חֲכָמָה וְעִשִּׂירָה, הִיוּ לָהּ בֵּית נֹחַ וּמִזְג נְעִים, וְדוּמָה שְׁנֵתְבָרְכָה בְּמִיטָב מַעֲלוֹת הַחַיִּים גַּם יַחַד; מָלְאוּ לָהּ כְּמַעַט עֶשְׂרִים וְאַחַת שָׁנִים, וּבִתְקוּפַת חַיִּים זֶז דְּבָרִים מַעֲטִים בְּלִבָּד הַטְרִידוּ אֶת מְנוּחָתָהּ אוֹ הַכְּעִיסוּ אוֹתָהּ.

הַיָּא הַיִּתֵּה הַצְעִירָה בְּשֵׁתִי בְּנֹתֵי שֶׁל אַב אֹהֵב וּמִפְנֵק עַד מְאוּד, וּבִעֲקֻבּוֹת נִישׁוּאֵי אַחֻתָהּ שִׁמְשָׁה גְבִירַת הַבַּיִת מִגִּיל צְעִיר לְמַדִּי. אָמָה מֵתָה שָׁנִים רַבּוֹת, רַבּוֹת קוֹדֵם לִכֵּן מְכַדִּי שְׁתוּכֵל לְזָכּוֹר בְּבִירוֹר אֶת מַגְעָהּ, וְאֶת מְקוֹם הָאֵם מִיִּלְאָה אֹמְנַת שְׁהֵיִתָּה אִישָׁה נְהַדְרַת וְהַרְעִיפָה עֲלֶיהָ חֵיבָה לֹא פְחוּתָה מִזֹּז שֶׁל אֵם.

שֶׁשֶׁעֶשְׂרָה שָׁנִים בִּילְתָה הָעֵלְמָה טִיִּלּוֹר בְּקֶרֶב מִשְׁפַּחְתּוֹ שֶׁל מֶר וּוְדָהָאֵז, פְּחוּת כְּאֹמְנַת וְיֹתֵר כַּחֲבֵרָה, וְהַיָּא רַחֲשָׁה אַהֲבָה רַבָּה לְשֵׁתִי הַבְּנוֹת, אֶךְ לְאָמָה בְּמִיּוּחַד. הַקְּרָבָה שֶׁנִּרְקָמָה בֵּין הַשְּׁתֵּיִם הַיִּתֵּה כְּקֶרְבָּתָן שֶׁל אַחֻיּוֹת. עוֹד לִפְנֵי שֶׁחֲדָלָה הָעֵלְמָה טִיִּלּוֹר מִלְּשֵׁאֵת אֶת תּוֹאֵר הָאֹמְנַת בְּאֹפֶן רִשְׁמִי, הַקְּשָׁה עֲלֶיהָ נֹעֵם מִזְגָּה לְהַטִּיל מוֹרָא. וְכִיוּן שֶׁצָּלָה שֶׁל הַסְּמִכּוֹת כְּבֵר הַתְּפוּגָג מִזְמָן, הֵן חַיּוֹ יַחֲדָיו כְּשֵׁתִי חֲבֵרוֹת הַקְּשׁוּרוֹת זֶז לְזֹז בְּעִבּוֹתוֹת, וְאָמָה עֵשְׂתָה כְּכֹל הָעוֹלָה עַל רוּחָהּ. הַיָּא רַחֲשָׁה הָעֵרְכָה רַבָּה לְשִׁקּוֹל דַּעְתָּהּ שֶׁל הָעֵלְמָה טִיִּלּוֹר, אֶךְ הַנַּחָה אוֹתָהּ בְּעִיקָר שִׁקּוֹל דַּעְתָּהּ שֶׁלָּהּ.

וְאִמְנָם, הַמְּגִרְעוֹת בְּמַצְבָּה שֶׁל אִמָּה הִיוּ יְכוּלְתָה לַעֲשׂוֹת כְּרַצוֹנָה יֵתֵר עַל הַמִּידָה וְנִטְיִיתָה הַחֲזָקָה מְדִי לְהַעֲרִיכָה עֲצִמִית מוֹפְרָזִת; אֵלּוֹ הִיוּ הַמְּגִרְעוֹת שֶׁאִיִּמוֹ לִפְגוּם בְּהַנְּאוּתִיהָ הַרְבּוֹת, אֶךְ הַיָּא לֹא מַצָּה בְּהֵן כֹּל דּוֹפִי מִשׁוּם שְׁבִינִיתִים הַיִּתֵּה הַסְּכָנָה סְמוּיָה מִן הָעֵין.

וְהִנֵּה הַגִּיעָה עַת צַעֵר — צַעֵר קָל, שֶׁלֹּא הַתְּגַבֵּשׁ לְכַדִּי הַתְּבוֹנְנוֹת פְּנִימִית מְטְרִידָה — הָעֵלְמָה טִיִּלּוֹר נִישָׂאָה, וְאַבְדָּנָה הוּא שְׁעוֹרֵר אֶת הָעֶצֶב. בְּיוֹם חֲתוּנָתָהּ שֶׁל חֲבֵרְתָהּ הָאֹהֲבָה יִשְׁבָּה אָמָה וְלִרְאִשׁוֹנָה בְּחִיָּה הַרְהֵרָה נֹגוֹת בְּעִתִּיד. עִם תּוֹם הַחֲתוּנָה וְהַסְּתַלְקוֹת הָאוֹרְחִים נֹתְרוּ אֲבִיָּה וְהַיָּא לְסַעוּד יַחַד, לְלֹא צִפְיָהּ שִׁבּוֹא אָדָם שְׁלִישִׁי לְרוֹמֵם אֶת רוּחָם בְּעֶרֶב הָאֵרוֹךְ. אֲבִיָּה שֶׁכָּב לִישׁוֹן לְאַחַר הָאֵרוֹחָהּ, כְּהַרְגָלוֹ, וְהַיָּא נֹתְרָה אִפּוֹא לְשִׁבֵּת לְבַדָּה וְלִהְיוֹת בְּאַבְדָּנָה.

הָאִירוּעַ צָפֵן בְּחֻבּוֹ אוֹשֵׁר רַב לְחֲבֵרְתָהּ; מֶר וְסִטוֹן הִיָּה אָדָם בְּעַל אֹפִי מְצוּיֵן, הִיָּה לוֹ מִמּוֹן הַמֵּאֲפֶשֶׁר חַיִּים נֹחִים, הוּא הִיָּה בְּגִיל מֵתָאִים, וְהַלִּיכּוֹתֵיו הִיוּ נְעִימוֹת. אָמָה חֲשָׂה קוֹרֵת רוּחַ מְסוּיִמַת כְּשֶׁהֲרַהֲרָה בְּכֶךְ שֶׁהַיָּא עֲצָמָה יִיחַלָּה לְשִׁדּוּךְ הַזֶּה וְקִידְמָה אוֹתוֹ בְּחֹסֵר אֲנוּכִיּוֹת וּבְנִדְיָבוֹת לָב; וּבְכֹל זֹאת הִיָּה הַבּוֹקֵר הָרָה אֲסוֹן עֲבוּרָה. חֲסוּרוֹנָה שֶׁל הָעֵלְמָה טִיִּלּוֹר עֵתִיד לְהִיּוֹת מוֹרְגֵשׁ יוֹם־יוֹם, שְׁעָה־שְׁעָה. הַיָּא נִזְכָּרָה בְּאִדְיָבוֹתָהּ — הָאִדְיָבוֹת וְהַחִיבָה שֶׁזָּכְתָה לָהֶם בְּשֶׁעֶשְׂרָה הַשָּׁנִים שֶׁחֲלַפּוּ — כִּיצַד לִימָדָה אוֹתָהּ וְכִיצַד שִׁיחָקָה אִיתָהּ מֵאֵז הַיִּתֵּה בֵּת חֲמֵשׁ; כִּיצַד הַקְּדִישָׁה אֶת כֹּל מִרְצָה לְתַמּוֹךְ בָּהּ וּלְשַׁעֲשַׁע אוֹתָהּ כְּשֶׁהַיִּתֵּה בְּרִיאָה; וְכִיצַד טִיפְלָה בָּהּ בְּמִסִּירוֹת כְּשֶׁסְּבֵלָה מִמַּחְלוֹת הַיִּלְדוּת הַשּׁוֹנוֹת. חוֹב עֲצוּם שֶׁל הַכֶּרֶת תּוֹדָה צָבְרָה, אֲבָל הַקְּשֵׁר שֶׁלָּהֵן בְּשֶׁבַע הַשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת, הַמַּעֲמֵד הַשּׁוֹוֶה וְהַפְּתִיחוֹת הַמְּלָאָה שֶׁנִּרְקָמוּ בִּינֵיהֶן לְאַחַר שֶׁאִזְבְּלָה נִישָׂאָה וְנוֹתְרוּ הֵן לְאַרְחַ לְחֲבֵרָה זֶז לְזֹז, אֵלּוֹ הִיוּ זִיכְרוֹן יָקָר יוֹתֵר לְלִבָּהּ, עֲנוּג יוֹתֵר. הַיִּתֵּה לָהּ חֲבֵרָה וּבֵת לוֹוִיָּה שֶׁלְּכַמּוֹתָהּ זֹכִים רַק מַעֲטִים: חֲכָמָה, מְשִׁכִּילָה, יַעִילָה, עֲדִינָה, בְּקִיָּאָה בְּכֹל רְזִי הַתְּנַהּלוֹת הַמְּשַׁפְּחָה, מִתְּעַנִּינַת בְּכֹל דְּאֻגּוֹת בְּנִיָּה וּבְעִיקָר מִתְּעַנִּינַת בָּהּ, בְּאָמָה — בְּכֹל הַנָּאָה מִהַנְּאוּתִיהָ, בְּכֹל רַעִיוֹן שֶׁהַעֲלָתָהּ; אִיתָהּ יְכֵלָה אָמָה לְחַלּוֹק כֹּל מַחֲשָׁבָה בְּרַגַע הַיּוֹלְדָהּ, וְהַיָּא אַהֲבָה אֶת אָמָה כֹּל כֶּךְ עַד שֶׁמַּעוֹלָם לֹא מַצָּה בָּהּ פָּגָם.

כִּיצַד תִּתְמוּדֵד עִם הַשִּׁינּוּי? נִכּוֹן הַדְּבַר שֶׁחֲבֵרְתָהּ הַתְּרַחֲקָה מִבֵּיתָם מִרְחַק קֶצֶר בְּלִבָּד, אֶךְ אִמָּה יַדְעָה שֶׁרַב הַהֲבַדֵּל בֵּין הַגְּבֵרַת וְסִטוֹן הַמִּתְגוֹרֵרֵת בְּמִרְחַק פְּחוּת מִקְּלִימוֹטֵר וּבֵין הָעֵלְמָה טִיִּלּוֹר הַנִּמְצָאָת בְּבֵיתָם; וְחֶרֶף כֹּל מַעֲלוֹתֶיהָ שֶׁלָּהּ, אֵלּוֹ שֶׁל אִישִׁיּוֹתָהּ וְאֵלּוֹ שֶׁל בֵּיתָהּ, גְּדוּלָה הַיִּתֵּה כַּעַת הַסְּכָנָה שֶׁתְּסַבּוֹל מִבְּדִידוֹת אִינְטֶלְקְטוּאַלִּית. הַיָּא אַהֲבָה אֶת אֲבִיָּה בְּכֹל לִבָּהּ, אֲבָל הוּא לֹא הִיָּה בֶן לוֹוִיָּה רְאוּי; הוּא לֹא יְכוּל לְהַשְׁתַּוּוֹת לָהּ כְּבֵן שִׁיחָה, לֹא בְּשִׁיחָה רְצִינִית וְלֹא בְּשִׁיחָה קְלִילָה.

הַקּוֹשִׁי הַטְּבַעִי שֶׁנִּבְעַע מִפְעֵר הַגִּילִים בִּינֵיהֶם (וּמֶר וּוְדָהָאֵז לֹא הִיָּה צְעִיר כְּשֶׁנִּישָׂא) הֵלֶךְ וְהַחֲמִיר מִפְּאֵת בְּרִיאוֹתוֹ וְהַרְגָלוֹ, וּמְכִיוּן שֶׁכֹּל יְמֵי חַיָּיו הִיָּה הַיְּפוֹכּוֹנֵדֵר וְלֹא הַפְּעִיל לֹא אֶת שֶׁכֹּלוֹ וְלֹא אֶת גּוֹפּוֹ, הִיָּה מְבוּגֵר בְּהַלִּיכּוֹתֵיו יוֹתֵר מִכִּפֵּי גִילוֹ הָאִמִּיתִי; וְאֶף שֶׁטוֹב לָבוֹ וּמִזְגוֹ הַנְּעִים חִיבְּבוּ אוֹתוֹ עַל הַכּוֹל, הִרִי כִּישְׁרוֹנוֹתֵיו מַעוֹלָם לֹא דִּיבְרוּ בְּשִׁבְחוֹ.

נִישׁוּאִיָּה שֶׁל אַחֻתָהּ הַרְחִיקוּ אוֹתָהּ מִהַמְּשַׁפְּחָה מִרְחַק מוֹעֵט יַחֲסִית, הַיָּא הַתְּגוֹרֵרָה בְּלוֹנְדוֹן, רַק עֶשְׂרִים וּשְׁשִׁי קִילּוֹמֵטְרִים מֵהֶם, וְעִם זֹאת רְחוּקָה מְכַדִּי לְהִיפְגֵּשׁ יוֹם־יוֹם; אָמָה תִּיֵּאָלֵץ לְצַלּוֹחַ אֶת עֲרַבִּי אֹקְטוּבֵר וְנוֹבֵמְבֵר הָאֲרוּכִים בְּהַרְטְפִילְד בְּטֵרֵם יְבִיא עִמּוֹ חַג הַמּוֹלֵד אֶת אִזְבְּלָה וְאֶת בְּעֵלָה וְאֶת יִלְדֵיהֶם הַקְּטָנִים; הֵם יְבוֹאוּ לְבִיקוֹר וְיִמְלְאוּ אֶת הַבַּיִת, וְלֹא שׁוֹב תִּהְיֶה חֲבֵרָה נְעִימָה.

הַיִּיבְרִי, הַכֶּפֶר הַגְּדוֹל, שְׁאוּכְלוֹסִיִּיתוֹ הַיִּתֵּה גְּדוּלָה לֹא פְּחוּת מִעִיִּירָה, וְשֶׁאֵלּוֹ הַשְּׁתֵּיכָה הַרְטְפִילְד בְּפוּעֵל, לְמִרּוֹת הַמְּדַשָּׂאָה הַנִּפְרָדוֹת וְהַחּוֹרְשׁוֹת וְהַשֵּׁם הַשּׁוֹנֶה, לֹא סִיפֵק לָהּ חֲבֵרָה בְּשִׁיעוֹר קוֹמְתָהּ. בְּנֵי מִשְׁפַּחַת וּוְדָהָאֵז הִיוּ בּוֹ

הראשונים במעלה, ועיני כולם היו נשואות אליהם. אמנם היו לה מכרים רבים במקום, שכן אביה נהג בדרך ארץ בכל אדם, אך איש מהם לא היה ראוי בעיניה לתפוס את מקומה של העלמה טיילור ולו לשעות ספורות ביום. השינוי היה מעצבי, ולאמה לא נותר אלא להיאנח בגללו ולייחל לבלתי אפשרי, אך כשניעור אביה משנתו, נאלצה לאזור עליזות. רוחו הייתה זקוקה לעידוד — עצביו היו רופפים, והוא נטה לדיכאונות; הוא אהב את כל אלו שהתרגל אליהם ותיעב פחדות; הוא תיעב כל שינוי מכל סוג שהוא. נישואים, מכיוון שהביאו עמם תמיד שינוי, היו מאוסים בעיניו תמיד; בשום פנים לא השלים עם נישואיה של בתו ולא יכול לדבר עליה אלא בחמלה, אף שהזיווג מושתת היה רק על אהבה, והנה כעת נאלץ להיפרד גם מהעלמה טיילור; ומכיוון שהיה מורגל באנוכיות מעודנת, ומעולם לא העלה בדעתו שאנשים אחרים יכולים לחוש אחרת ממנו, היה משוכנע שהעלמה טיילור עשתה עוול לעצמה ולהם גם יחד, וכי הייתה מאושרת פי כמה לו בילתה את כל שארית חייה בהרטפילד. אמה חייכה ושוחחה עמו במלוא העליזות שעלה בידה לגייס כדי למנוע ממנו מחשבות שכאלה, אך כאשר הוגש התה, לא יכול להתאפק עוד וחזר בדיוק על אותם הדברים שאמר בשעת הסעודה.

"העלמה טיילור המסכנה! הלואי שהייתה כאן איתנו. כמה חבל שמר וסטון הבחין בה מלכתחילה!"

"אינני מסכימה איתך, אבא, אתה יודע זאת היטב. מר וסטון הוא איש נעים וחביב, משכמו ומעלה, ואין ספק שהוא ראוי לאישה טובה. והרי לא היית מצפה שהעלמה טיילור תגור איתנו לעד ותמשיך לסבול את כל מצבי הרוח ההפככים שלי בשעה שנקרית בפניה ההזדמנות לזכות בבית משלה, הלוא כן?"

"בית משלה! מה יועיל לה בית משלה? הבית הזה גדול פי שלושה, ואת מעולם לא סבלת ממצבי רוח הפככים, יקירתי."

"אנחנו נבקר אותם לעתים קרובות מאוד, והם יבואו לבקר אותנו! ניפגש איתם בקביעות! אבל אנחנו צריכים להיות הראשונים. עלינו לערוך את ביקור הכלולות בהקדם האפשרי."

"יקירתי, כיצד אוכל להרחיק לכת עד שם? רנדלז רחוקה כל כך. לא אצליח להגיע אפילו עד אמצע הדרך."

"לא, אבא, איש לא חשב שתלך עד שם. ניסע בכרכרה, כמובן."

"בכרכרה! אבל ג'יימס לא ירצה לרתום את הסוסים כשהמרחק קצר כל כך. והיכן יעמדו הסוסים המסכנים בזמן הביקור?"

"יכניסו אותם לאורווה של מר וסטון, אבא. אתה יודע שכבר סיכמנו זאת. דיברנו על הכול עם מר וסטון אמש. ואשר לג'יימס, הֵיא סמוך ובטוח שהוא תמיד ישמח לנסוע לרנדלז, כי בתו עובדת שם כמשרתת. מסופקתני אם אי-פעם ייקח אותנו למקום אחר. וכל זאת בזכותך, אבא. אתה הוא שהשגת להאנָה את העבודה המצוינת הזאת. איש לא חשב על האנה עד שהזכרת את שמה — ג'יימס אסיר תודה לך!"

"אני שמח מאוד שחשבת עליה. זה באמת היה מזל, כי בשום פנים לא הייתי רוצה שג'יימס המסכן יחשוב ששכחנו אותו וייעלב. ואני בטוח שהיא תהיה משרתת מצוינת: היא מנומסת ומדברת יפה. יש לי דעה טובה עליה. בכל פעם שאני רואה אותה היא קדה לי קידה ושואלת לשלומי יפה כל כך. וכשהזמנת אותה לכאן לעשות עבודות תפירה, שמתי לב שהיא תמיד מסובבת את מנעול הדלת בכיוון הנכון ולעולם איננה טורקת אותה. אני משוכנע שהיא תהיה משרתת מצוינת, ולעלמה טיילור המסכנה תהיה נחמה גדולה אם יהיה בקרבתה מישהו שהיא רגילה אליו. בכל פעם שג'יימס ילך לבקר את הבת שלו היא תשמע עלינו. הוא יוכל לספר לה מה שלומנו."

אמה לא חסכה כל מאמץ בניסיונה לשמר את שטף המחשבות הנעים הזה וקיוותה שבעזרת משחק שש-בש תסייע לאביה לבלות ערב סביר, וכך הצער היחיד שיטריד אותה יהיה צערה שלה. שולחן השש-בש נערך, אך אורח שנכנס לחדר מיד לאחר מכן ייתר את הצורך בו.

מר נייטלי, גבר נבון כבן שלושים ושבע או שמונה, היה לא רק ידיד משפחה קרוב וותיק, הוא היה קשור אליה גם מפאת היותו אחיו הבכור של בעלה של איזבלה. הוא גר במרחק קילומטר וחצי בערך מהייברי, ביקר אותם לעתים קרובות, ותמיד התקבל בברכה. הפעם התקבל בשמחה רבה מהרגיל כיוון שהגיע היישר מקרוביהם המשותפים שבלונדון. בתום כמה ימי היעדרות הגיע לשעת ארוחת ערב מאוחרת, וכעת בא להרטפילד ברגל לספר שכל תושבי ברנדזוויק סקוֹר חשים בטוב. אלו היו בשורות טובות, והן הלהיבו את מר וודהאוז לזמן-מה. מזגו הטוב של מר נייטלי

תמיד השפיע לטובה גם על המארח, והשאלות הרבות ששאל זה האחרון על "איזבלה המסכנה" ועל ילדיה נענו לשביעות רצונו המלאה. כשתמו השאלות ציין מר וודהאוז בהכרת תודה, "כמה יפה מצדך, מר נייטלי, לבוא הנה ולבקר אותנו בשעה מאוחרת כל כך. חוששני שההליכה לכאן הייתה איזמה ונוראה."

"כלל וכלל לא, אדוני. ירח מלא יפהפה זורח הלילה, והאוויר נעים כל כך עד שעליי להתרחק מהאש הגדולה שבוערת באח שלך."

"אבל הדרך ודאי הייתה בוצית ומלוכלכת. אני מקווה שלא תצטנן."

"מלוכלכת, אדוני? הבט בנעליי — הן ללא רבב."

"אכן! זה מפתיע למדי, שהרי ירד כאן גשם ללא הפסקה. ירד גשם זלעפות במשך חצי שעה כשאכלנו ארוחת בוקר. רצייתי שידחו את החתונה."

"דרך אגב, טרם איחלתי לכם מזל טוב. כיוון שאני יודע היטב איזה מין מזל נפל בחלקכם, לא נחפזתי לברככם, אך אני מקווה שהכול עבר בשלום. כיצד התנהגתם כולכם? מי בכה יותר מכולם?"

"אוי! העלמה טיילור המסכנה! איזה עסק ביש!"

"ליתר דיוק עליי לומר מר וודהאוז המסכן, העלמה וודהאוז המסכנה. לא אוכל לומר שהעלמה טיילור היא המסכנה. אני מעריך אותך ואת אמה מאוד, אך בענייני תלות אל מול עצמאות... ועל כל פנים, ודאי מוטב לה לרצות אדם אחד מלרצות שניים."

"בייחוד כאשר אחד מהשניים הוא ברייה גחמנית ומרגיזה כל כך!" אמרה אמה בשובבות. "אני יודעת שככה אתה חושב — וככה היית אומר גם לולא היה כאן אבי."

"אני סבור שאת צודקת לגמרי, יקירתי, ללא ספק, נאנח מר וודהאוז. חוששני שלעתים אני גחמני ומרגיז מאוד."

"אבא יקר שלי! אינך מעלה בדעתך שהתכוונתי אליך או שמר נייטלי התכוון אליך. איזה רעיון נורא! לא ולא! התכוונתי אך ורק אליי. מר נייטלי נהנה למצוא בי פגמים, כידוע לך — בבדיחות הדעת, רק בבדיחות הדעת. אנחנו תמיד אומרים זה לזה ככל העולה על לבנו."

למעשה, מר נייטלי נמנה עם יחידי הסגולה שהצליחו למצוא פגמים באמה וודהאוז, והיה היחידי שגם דיבר איתה עליהם. אמה לא נהנתה מכך במיוחד, אבל ידעה שאביה ייהנה מכך עוד פחות, ולכן לא הניחה לו לחשוך ברצינות כי יש אדם שאינו רואה בה כליל השלמות.

"אמה יודעת שלעולם איני מחניף לה, אמר מר נייטלי, "אבל לא התכוונתי להצביע על איש. העלמה טיילור הייתה רגילה לרצות שני אנשים, וכעת תרצה רק אחד. רוב הסיכויים שהיא עשתה עסקה טובה."

"ובכן, אמרה אמה בניסיון לשנות את נושא השיחה, "אתה רוצה לשמוע על החתונה, ואני אשמח לספר לך עליה, כי כולנו התנהגנו למופת. כולם הגיעו בדיוק בזמן; כולם נראו במיטבם; איש לא הזיל דמעה, וכמעט לא נצפו פנים עצובות. לא ולא. כולנו הבאנו בחשבון שהמרחק בינינו לא יהיה גדול מקילומטר וחצי ואנו משוכנעים שניפגש מדי יום."

"אמה היקרה מקבלת הכול בהשלמה, אמר אביה. "אבל לאמתו של דבר, מר נייטלי, מצער אותה מאוד לאבד את העלמה טיילור המסכנה, ואני בטוח שהיא תחסר לה יותר מכפי שהיא מעלה על דעתה."

אמה הפנתה את מבטה ולא ידעה אם לצחוק או לבכות.

"לא ייתכן שאמה לא תרגיש בחסרונה של בת לוויה שכזאת, אמר מר נייטלי. "לא היינו מחבבים אותה כל כך, אדוני, אלמלא חשבנו כך. אבל היא יודעת מה רבה הטובה שתצמח לעלמה טיילור מהנישואים. היא יודעת עד כמה האפשרות להתיישב בבית משלה לאישה בגילה של העלמה טיילור היא דבר מבורך, ועד כמה חשוב עבורה הביטחון שבהכנסה נוחה. ולפיכך אמה אינה יכולה להרשות לעצמה לחוש צער באותה מידה שהיא חשה קורת רוח. חזקה על כל ידיד של העלמה טיילור שישמח על שזכתה להינשא באושר."

"ושכחת עניין נוסף שמשמח אותי," אמרה אמה, "עניין חשוב מאוד — העובדה שאני עצמי שידכתי ביניהם. אני שידכתי ביניהם, כידוע לך, לפני ארבע שנים. והעובדה שהשידוך יצא אל הפועל והוכיח שצדקתי, בשעה שרבים כל כך טענו שמר וסטון לא יינשא שוב לעולם, משמחת אותי יותר מכל דבר אחר."

מר נייטלי נענע בראשו לשמע דבריה. אביה השיב בחיבה, "אח! יקירתי, הלוואי שלא היית משדכת שידוכים וחוזר עתידות, שהרי כל מה שאת אומרת מתממש. אנא ממך, חדלי לשדך."

"אני מבטיחה לך שלא אשדך לעצמי איש, אבא. אבל אני חייבת גם חייבת לשדך אחרים. אין שעשוע גדול מזה בעולם כולו! בייחוד לאחר הצלחה מסחררת שכזאת! כולם אמרו שמר וסטון לא יינשא עוד: לא, יקירתי! מר וסטון התאלמן לפני שנים רבות מאוד, ודומה שנוח לו מאוד ללא רעיה, הוא כה טרוד בעסקיו בלונדון או בקרב חבריו כאן ומקובל על כולם בכל מקום ועליז תמיד — מר וסטון הרי אינו צריך לבלות ולו ערב אחד בגפו במשך השנה כולה, אם אין רצונו בכך — לא, לא! אין ספק שמר וסטון לא יינשא עוד. היו שדיברו גם על הבטחה שנתן לאשתו על ערש דווי, והיו שאמרו שבנו ודודו אינם מרשים לו. כל מיני שטויות והבלים נאמרו בעניין, אך אני לא האמנתי למילה אחת מכל אלה. לפני ארבע שנים בערך נפגשנו איתו, העלמה טיילור ואני, בברודוויי לין, וכאשר החל גשם לטפטף הוא מיהר כחץ שלוח, באבירות יוצאת דופן, ושאל עבורנו שתי מטריות מהאיכר מיטשל. מאותו יום גמרתי אומר לפעול בנושא. מאותו רגע תכננתי את השידוך; ולנוכח ההצלחה שנתברכתי בה במקרה הזה, אבא יקר שלי, לא תעלה על דעתך שאפרוש מעסקי השידוכים."

"איני מבין מדוע את קוראת לכך 'הצלחה', אמר מר נייטלי. "הצלחה כרוכה בהשתדלות. זמנך היה מנוצל כיאות וכראוי לו בארבע השנים שחלפו היית משתדלת לחולל את הנישואים הללו. זו תעסוקה הולמת לגברת צעירה! אך אני מתאר לעצמי שפעולת השידוך שלך, כפי שאת מכנה אותה, פירושה שחשבת על כך. שבאחד הימים המשמימים אמרת לעצמך, 'לדעתי טוב יהיה לעלמה טיילור אם יישא אותה מר וסטון לאישה', ואמרת זאת לעצמך שוב מדי פעם בפעם לאחר מכן. ואם כך, מדוע את מכנה זאת 'הצלחה'? מה תרומתך לעניין? על מה גאוותך? ניחשת ניחוש מוצלח; ניחוש מוצלח ותו לא."

"והאם מעולם לא חשבת תחושת ניצחון והנאה בעקבות ניחוש מוצלח? לבי לבי עליך. חשבת שאתה חכם יותר. דע לך שניחוש מוצלח לעולם אינו מושתת על מזל ותו לא. תמיד תמונה בו מידה מסוימת של כישרון. ואשר למילה העלובה שלי 'הצלחה', שדעתך אינה נוחה ממנה, לא נראה לי שאני עד כדי כך לא ראויה לה. אתה הצגת שתי אפשרויות טובות למדי, אבל לדעתי קיימת אפשרות שלישית — שבין לא לעשות כלום ובין לעשות הכול. אילולא קידמתי את ביקוריו של מר וסטון כאן, אילולא נתתי דחיפות עידוד קלות והחלקתי עניינים קטנים רבים, לא היה יוצא הדבר אל הפועל למרות הכול. אני חושבת שאתה מכיר את הרטפילד טוב מספיק להבין את זה."

"אפשר להניח בבטחה לאדם פתוח וכן כמו וסטון ולאישה הגיונית וחסרת יומרות כמו העלמה טיילור לנהל את ענייניהם. התערבות עלולה להזיק לך יותר מלהועיל להם."

"אמה לעולם אינה חושבת על עצמה כאשר היא יכולה להביא תועלת לזולת," הצטרף מר וודהאוז לשיחה, אשר הבין רק חלק מחילופי הדברים. "אבל יקירתי, חדלי בבקשה מהשידוכים. אלו דברים מטופשים שרק הורסים את חוג מכריו של אדם."

"עוד שידוך אחד, אבא, רק בשביל מר אַלטון. מר אַלטון המסכן! אתה מחבב את מר אַלטון, אבא — אני חייבת לחפש לו רעיה. אף אישה בהיברי אינה ראויה לו — והוא נמצא כאן כבר שנה שלמה וסידר לעצמו בית נוח כל כך עד שחבל שימשיך להיות רווק — והיום, כאשר שילב את ידיהם, חשבת לעצמי שממש ניכר בו שהיה רוצה שמישהו יעשה מחווה שכזו בשבילו! אני חושבת טובות על מר אַלטון, וזו הדרך היחידה שאוכל להיות לו בה לעזר."

"אין ספק שמר אַלטון הוא בחור נאה מאוד, בחור מצוין, ואני רוחש לו הערכה רבה. אבל יקירתי, אם ברצונך להרעיף עליו תשומת לב, בקשי ממנו לבוא לסעוד איתנו באחד הימים. זה יהיה מעשה טוב יותר. אני מתאר לעצמי שמר נייטלי יואיל בטובו לבוא לפגוש אותו."

"בשמחה רבה, אדוני, בכל עת," צחק מר נייטלי, "ואני מסכים איתך לחלוטין, זה יהיה בהחלט מעשה טוב יותר. הזמיני אותו לארוחה, אמה, והגישי לו את מיטב הדגים והעופות, אך הניחי לו לבחור את רעייתו בעצמו. עלייך לדעת שגבר בן עשרים ושש או שבע מסוגל לדאוג לעצמו."

